

REDACCIÓ

COORDINACIÓ: F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **CONSELL DE REDACCIÓ:** J. Saderra, F.X. Vila Mitjà, J. Boix, D. Poch, Francesc Targa — **ART I CULTURA:** F.X. Vila Mitjà, J. Boix — **ESPORT I LLEURE:** J. Vilabrú — **NOTICIARI LOCAL:** F. Guanter — **VIDA ESCALENCA:** R. Guanter — **SUBSCRIPCIONS:** D. Poch, R.M.ª Sau, M. Prats, tel. 77 02 04 — **ADMINISTRACIÓ:** J. Piqué, tel. 77 19 60 — **ADREÇA:** Apartat de Correus, 19 L'ESCALA — C.E.R. c/. Garbí, L'ESCALA — **D.L. Gi / 287-82** — **IMPRESSIÓ:** Gràfiques del Ter, s.a.

BALLESTA

C/. Pintor Joan Massanet, 8

BAMBI

Avda. Ave Maria

LLIBRERIA ROSA

Plaça de les Escolles

ROMAGUERA

C/. del Pont, 24

TROBADORS

Passeig del Mar, 2

C.E.R. L'ESCALA

C/. Garbí

BUSTIA

EDITORIAL

ELECCIONS

Ja hi tornem a ser. La Democràcia té aquestes coses: cada cert període de temps hem de renovar els nostres representants en les tasques de gestió política, de gestió de la «cosa pública» («RES PUBLICA», com deien els clàssics).

Cada quatre anys, en aquest país, durant un cert temps, s'organitzen el que s'anomenen campanyes electorals, durant les quals, tots aquells que aspiren a regir o gestionar els nostres afers públics (amb molta incidència particular, no cal dubtar-ho), ens expliquen allò que han fet ells o que no han fet els altres i ens prometen allò que faran o que no faran si surten escollits, si mereixen la nostra confiança, si els donem el nostre vot.

I així ha de ser, i que duri, per més que moltes vegades estiguem descontents de la seva actuació: de l'actuació dels qui han aconseguit el paper de governar i/o dels qui han aconseguit el paper d'oposició, perquè no ho han fet, els uns i/o els altres, com nosaltres hauriem volgut. La democràcia funciona així, amb els seus encerts i les seves mancances, i nosaltres no ens en podem desentendre si volem continuar tenint la possibilitat de fer-nos sentir, de dir-hi la nostra.

Per aquesta raó, durant aquest període de temps, tot aquest gran nombre d'aspirants a gestors de la cosa pública, ens vénen a explicar, tant bé com saben, avalats per una actuació i uns resultats que ens presenten de la millor manera possible, tot allò que s'ha fet, que no s'ha fet o que s'ha de fer i que es farà o no es farà segons com vagin les coses. I nosaltres, destinataris d'aquestes explicacions, ens ho creiem o no ens ho creiem; perquè, siguem francs, a mesura que anem madurant en això de la democràcia, només escoltem allò que volem sentir i quan una cosa no ens interessa desconnectem, i tan amples.

Vist tot això, només ens queden un parell de coses per dir: primera, que com que ja som crescutets (així ens ho creiem) hem d'actuar com a tals amb la responsabilitat pròpia de saber que ens hi juguem les nostres virolles a l'hora d'anar a votar, i segona, que com que ja som crescutets (i que ho sàpiguen d'una vegada els polítics) que actuïn amb la responsabilitat necessària perquè estan jugant amb les nostres virolles quan ens demanen la nostra confiança.

Barcelona 2 de maig de 1986

Sr. Director de L'ESCALENC

Benvolgut senyor:

Sóc escalenc i subscriptor de L'ESCALENC. En el darrer número de la revista he llegit una interessant entrevista amb la senyora Caterina Ximinis. No tinc el gust de conèixer personalment aquesta senyora, però el seu nom m'és molt familiar perquè l'havia sentit moltes vegades en les converses que la meva mare (Maria Guerra Andreu) sostenia amb la seva germana Carme parlant de gent de l'Escala. En vaig treure la impressió que les dues l'apreciaven molt. Suposo que la senyora Ximinis les deu recordar. La meva mare i la meva tia eren nascudes al carrer del Canyet.

Desitjo també referir-me al què explica sobre la fàbrica de gènere de punt del seu pare. El meu (Francesc Broggi i Alart) era nat a Barcelona però tenia parents a l'Escala i hi passava llargues temporades. El seu pare, i avi meu, era Broggi i Brugués i d'aquest costat venia la seva relació amb l'Escala. Hi tenia bons amics, entre altres que recordo, Josep Esquirol i Paco i Martí Albert. Tots l'anomenaven Panxo. Aquest nom venia del fet que havent quedat orfe molt petit estava en relació amb una família cubana.

A finals del segle passat el meu pare instal·là a l'Escala una fàbrica de gènere de punt. No sé la data exacta. La força motriu provenia d'uns burrets que s'anaven alternant en un vogi. A casa conservem una vella fotografia amb el grup de treballadores de la fàbrica. A començament de l'any 1906 la fàbrica fou traslladada a Barcelona, on vàrem anar a residir tots.

He pensat que potser seria interessant aquest detall de la història local.

El saluda cordialment.

Francesc Broggi i Guerra